

חלל המגורים. נול ישן הפכה פרץ לאהיל, ואת הכיסאות קנתה לעצמה כמתנה לסיום הלימודים בחנות עתיקות סינית בניו יורק מימין: מבט מהכניסה אל פינת הישיבה. את השולחן עיצבה פרץ מבטיס משנות ה-50 שמצאה ולי הוסיפה משטח מעץ אגוז

אחרי 15 שנים בניו יורק חזרה אדריכלית הפנים נמע פרץ לארץ, לשמש, לים, ליפו. בדירת 60 מטרים רבועים היא השכילה ליצור נקודת מפגש אישית חוצת יבשות ותרבויות בלי ליצור עומס יתר

החלונות האהבהים

מבט מפינת הישיבה אל פינת העבודה והגלריה שמעליה. על הכיסא התלוי שנקנה בגראג' סטיל יושבת בובת הילדות הראשונה של פרץ. פתח הצצה נגול ("הוא נקודת החן של הדירה") נפתח בקיר הגלריה כדי לשבור את המראה האטום. למטה שידת הנירוסטה שעיצבה פרץ בניו יורק

פינת העבודה. עבודות תחריט ורישום של פרץ ואמה דומיננטיות בחלל. על קורת הברזל אוסף תבניות עץ סיניות עתיקות לעוגות אורז

→ נטע פרץ, 37, נולדה בחיפה, ברחוב הירקון, באחד מבתי הבאהאוס הראשונים שנבנו בשכונה. לימים גילתה שהבית היפואי שלה ובית ילדותה נבנו באותה שנה, 1934. אמה, אירן פרץ, אמנית. אביה רופא. "אמא קרמיקאית, היא מצלמת, היה לה סטודיו לתחריט. אבא צייר. גדלנו כל החיים מוקפים באמנות", מספרת פרץ. אחרי הצבא פרשה כנפיים לניו יורק. למדה ב"פרסונס" עיצוב ואדריכלות פנים. עוד בתקופת הלימודים פנה אליה מרקו פסנלה, אחד המנחים שלה, והזמין אותה לעבוד איתו על עיצוב מלון SUNSET BEACH בלונג איילנד. "היה לי מזל גדול. הוא היה אחד המנחים שמאוד אהבתי, והוא בחר בי לעבוד איתו. הבעלים של המלון הוא הוטלייר די מפורסם, והמלון הפך להצלחה גדולה".

שנתיים עבדה במשרד האדריכלות GLENN GISSLER, שידוע כמי שמתכנן בתים יוקרתיים לבני העשירון העליון. "מה שלמדתי שם", אומרת פרץ, "זה איך מנהלים ביונס. האמונה שלי היא ברוח הסגנון של גיסלר. בית לא צריך להיראות כמו אולם תצוגה, שכל מה שיש בו חדש. הרבה יותר מעניין שלפריטים יש סיפור, עומק היסטורי, ועדיין אפשר לשמור על התחושה של המינימליזם המודרני. הרבה פעמים שחזרנו רהיטים. לפעמים הייתי מוצאת חלק, וממנו יוצרת מנורה, למשל". ←

פינה בחלל המגורים. הארונות של KNOLL נמצאה זרוקה ברחוב, הרדיו מבית סבא, ועל הקיר עבודה של חנה מגד

המטבח. את תוואי המדרגות הבנויות העולות לקומת השכנים שמעל הדגשה פרץ בפס צבען אפור שנותן אשליה של צל. על מדף עליון בנוי עבודות קרמיקה שיצרה, וליד הכיור עבודת קרמיקה של חבר טוב, אלון זמק

למכירה שמעה על הדירה. "זה היה פוקס מדהים. בהתחלה התלבטתי בעיקר משום שזו דירת קרקע שיושבת על הרחוב, ומשום שחששתי שאין בה מספיק אור. מצד שני, קסם לי החלל האחד הזה, עם התקרה בגובה חמישה מטרים, החלונות הצבעוניים המקוריים, הרצפה המצוירת. מאוחר יותר חדרה בי ההכרה שהרצפה הזו מזכירה מאוד את הרצפה בדירה החיפאית שבה גדלתי".

המטבח וחדר הרחצה היו הרוסים, חלונותיהם זעירים, קירות בנויים סגרו את המרחב הנעים, שטיח הרצפה המצוירת המקורי שבסלון הוקף במרצפות שומשום כתומות, והגלריה הייתה רעועה. ובכל זאת הדירה כבשה את לבה של פרץ, והיא השכיחה לראות שבהשקעה קטנה יחסית תוכל להפוך את דירת 60 המטרים הרבועים לבית שעליו חלמה.

שלוש שנים חלפו עד שהתנתקה פרץ מעיר האפשרויות הבלתי מוגבלות. "אחרי שקניתי את הדירה חזרתי לניו יורק, ושלוש שנים פנטזתי עליה, היא נכנסה לי לחלומות". התמה המרכזית מבחינתה הייתה לשמר את אופיה היפואי של הדירה אבל לשלב במידה הנכונה את הניקיון המודרני. ועל אף שחשבה וחלמה, בסופו של תהליך - העיצוב היה ברובו אינטואיטיבי ולא מתוכנן בדקדקנות מראש. כדיעבד, אומרת פרץ, כל התוספות הארכיטקטוניות - הקירות שנוספו לגלריה והחלונות הבלגיים הלבנים במטבח ובחדר הרחצה, שהם רוחביים ולא

אחרי שנתיים מעניינות ומפרות בגיסלר החליטה פרץ "לקפוץ ראש למים. לעשות את הדבר שלי". חודשיים אחר כך קיבלה את העבודה הראשונה - עיצוב מסעדה הודית. אחר כך הכל התגלגל. היא תכננה משרד עורכי דין, משרד פרסום, בוטיקים, דירות ובתיים. אחרי 15 שנים בעיר הגדולה, חזרה. "לקח לי אולי שבע שנים לחזור. הזרע כבר נטמן, אבל היה קשה לעזוב. לניו יורק יש כוח אינרציה מטורף, וכמה שהיא יודעת לפנק, ולהכיל אנשים מכל כך הרבה מקומות, ולתת לך להרגיש שאתה חלק מהכל, שזה ממש הרחוב שלך, היא גם שואבת המון אנרגיה. זה כאילו שהסתכלתי על הצגה, והתפאורה התחלפה מניו יורק ליפו, לללכת בשמש, בכפכפים, להיות עם אנשים שאחרי חמש דקות אתה מרגיש כאילו אתה מכיר אותם שנים. זה בקושי קרה בניו יורק".

את הדירה קנתה באחד מביקורי המולדת. "רציתי לקנות דירה, ובלב ידעתי שזה יהיה העוגן שלי וזה בטוח מה שיחזיר אותי. רציתי קרוב לים. בשלושת הביקורים האחרונים שלי שכרתי חדר ביפו העתיקה על הים. זה גרם לי להבין שרק יפו. לא בתוך הכרך. היה לי מספיק כרך. יפו זה בתוך תל-אביב, אבל גם מחוץ לעיר".

פרץ מצאה את הדירה במקרה. "באחד הביקורים אחותי הראתה לי את הרחוב הזה, רבי חנינא, ואמרתי לעצמי שפה אני רוצה לגור. התאהבתי ברחוב". כששאלה חבר של חבר שגר ברחוב אם יש כאן במקרה דירה

חדר השינה. החלונות נאטמו והפכו לנישות מאירות. על הקיר עבודה של לי ינור משמאל: חדר הרחצה העליון. לבן, מרובע ומאוד נקי בהשראת הסאונות הסיניות בציינה טאון

בדיוק כמו צל, "בעצם זו אחיזת עיניים". את העיצוב שלה היא מגדירה כעיצוב אורגני. מיוזג בין הצורות המודרניות, ישרות הקווים והווזיות, עם הרכות של הטבע, על קווי המעוגלים. השילוב משתנה. חומר סינתטי מעשה ידי אדם יקבל אולי צורה אורגנית, וחומר טבעי - צורה גיאומטרית. ההשראה לחדר הרחצה העליון, למשל, הייתה הסאונות הסיניות שראתה בציינה טאון. "רציתי את התחושה הזאת, עם האריחים כמו אלה שבסאבוי. לכן הכל לבן, ומרובע ומאוד נקי. אחרי הרבה זמן מצאתי אריחים של חברה גרמנית שמיועדים לבריכות שחייה, שהפרופורציה שלהם מתאימה הן לחיפוי קירות והן לחיפוי רצפות". לעומת זאת בחדר הרחצה שבקומת הקרקע בולטים החומרים הטבעיים והקווים המעוגלים בהשראת העיצוב היפני: הכיור העגול, רצפת חלוקי הנחל, מדף ושפרף מעץ אקליפטוס גושני לבן שעבר עיבוד מינימלי, אגרסל במבוק. את כל הברזים והכיורים בבית, אגב, פרץ קנתה ב"אין האוז". "היה לי צוות קטן אבל נהדר", מסכמת פרץ אסירת התודה לאורלין איליאב, הקבלן. "הוא היה ארבעה וחצי חודשים לבד בחלל. הוא נדיב ומדויק ועשה עבודה נפלאה בהמון סבלנות והקשבה ואכפתיות". ★

מבית סבא. שידת הנירוסטה שבפינת העבודה היא מזכרת פרי עיצובה מהתקופה בה הייתה שותפה ב-BOWRY HOME, חברה לעיצוב רהיטים ומטבחים מנירוסטה. קוביית העץ הגושני שלידי הכורסה בסלון היא מ"פרימיטיבי", בית העיצוב התל-אביבי המשלב מסורת עיצוב מהמזרח, בעיקר אינדונזיה, עם עיצוב מודרני. את אהיל הלבד במטבח עיצבה קרן נחושתן מ"סטודיו לוקה", ואהיל העץ שבסלון הוא בעצם גול עץ ישן שפרץ מצאה באחד מביקורי המולדת שלה בחנות יד שנייה בקיבוץ עין חרוד ושינתה את ייעודה. את מכשירי החשמל בחרה בקפידה אחרי שהוכיחו עצמם אצל לקוחותיה. "כבר הכרתי אותם ואת היתרונות שלהם. למשל המקרר. הוא נורא חתיך. הוא גבוה, לא תופס הרבה מקום בחלל - אבל מכיל בתוכו מספיק מקום אחסון, והוא עשוי כולו מנירוסטה". הלבן תופס מקום מרכזי בעיצוב הבית. "יש לי ממש אובססיה ללבן על לבן. משיכה ללבן, לצל שלו, לגוונים שלו". במטבח ("מטבחי יוליה" במפרץ חיפה) למשל, גון הארונות (שלייף לק) הוא זה של הצל של משטח העבודה (אבן קיסר). את תוואי המדרגות הבנויות העולות לקומת השכנים שמעל, ובולטות אל פנים המטבח, הדגישה פרץ בפס צבע אפור שנראה

→ אורכיים, חיברו בעצם את הבאהאוס לסגנון הערבי-יפואי של הדירה. הקירות הפנימיים נהרסו, הגלריה נבנתה מחדש, והחלונות המקוריים הושארו רובם כשהיו, מלבד שינויים קלים בצבעי הזגוגיות. חלון המטבח וחלון חדר הרחצה העליון הוחלפו בחלונות פרופיל בלגי גדולים ונקיי קווים שמחדירים אור נעים ובריזה מרעננת ממערב, וחלונות חדר השינה, שפנו לשום מקום ולשום נוף, נאטמו והפכו לנישות מאירות בקו המתאר המקורי של הפתח. אחרי התלבטויות רבות בחרה פרץ למסגרת הרצפה המצוירת אריחים גדולים (60x60 ס"מ) של אבן ספרדית לבנה והומוגנית ("אבן דרך"), שנראית כמעט כמו בטון מוחלק. "היא נותנת לרצפה המצוירת את הרקע, את הבמה". על הפאנלים המקובלים פרץ ויתרה בשמחה. "לא רציתי פאנלים, ששוכרים את המפגש הבסיסי בין מישורי הקיר והרצפה. רציתי המשכיות בין המישורים, כמו קיפול שעוטף את החלל". את הקיר צבעה בצבע המאפשר ניקוי פשוט בסמרטוט לח. את הרהיטים הביאה כמעט כולם מניו יורק - שילוב של מינימליזם, חנות עתיקות סינית, שוק הפשפשים של הוילג' ו-EBAY. את ארונות העץ של חברת KNOLL מצאה ורוקה ברחוב בניו יורק והרדיו שעליה

פינה בשירותי האורחים. בהשראת העיצוב היפני